

АГАТА КРИСТИ В ОГЛЕДАЛОТО НЕЯСНО

Превод от английски: Божидар Илиев, 1995

chitanka.info

Нямам обяснение за тази история. Нямам никакви предположения защо и поради каква причина стана така. То просто се случи. Все пак понякога се чудя как биха се стекли нещата, ако на времето бях забелязал една подробност, която оцених много години след това. Ако не я бях пренебрегнал... е, тогава, предполагам, съдбата на трима човека щеше да бъде съвсем различна. Тази мисъл някак си ме ужасява.

Като начало ще трябва да се върна назад във времето, чак до лятото на хиляда деветстотин и четиринадесета — точно преди войната — когато заедно с Нийл Карслейк отидохме в Баджуърти. Мислех Нийл за най-добрия си приятел. Познавах още и брат му Алън, но не толкова добре, а сестра им Силвия не бях виждал никога. Тя беше две години по-малка от Алън и три от Нийл. Докато бяхме в училище, на два пъти щях да прекарам част от ваканциите си с него в Баджуърти, но и двата пъти нещо ми попречи. Случи се така, че едва когато станах на двадесет и три, посетих за пръв път дома на Нийл и Алън.

Щяхме да се съберем доста хора. Сестрата на Нийл — Силвия — точно се беше сгодила за един момък на име Чарлз Кроули. Той бил, както каза Нийл, доста по-възрастен от нея, но пък изключително свестен и добре осигурен.

Помня, че пристигнахме към седем вечерта. Всички бяха отишли по стаите си, за да се преоблекат за вечеря. Нийл ме заведе до моята. Баджуърти бе красив, стар и просторен дом. През последните три века е бил дострояван и вътрешността му изобилстваше със стълби — повече или по-малко големи — които се появяваха на най-неочаквани места. Не беше лесно човек да се ориентира в такава къща. Бях леко притеснен от перспективата да се срещна с неговото семейство, с което не се бях запознавал до този момент. Спомням си как казах през смях, че в такава къща човек очаква да срещне призраци в коридорите, а той небрежно отвърна, че бил чувал да се говори, че в това място наистина витаели духове, които обаче до този момент никой не бил срещал. Нямам никаква представа какви форми приемали призраците тук. После Нийл бързо излезе и аз се зарових в куфарите си, за да намеря вечерните си дрехи. Семейство Карслейк не бе заможно. Всички бяха много привързани към стария дом, но нямаха прислуга, която да разопакова багажа или да помага при обличането.

И така стигнах до момента, в който трябваше да си завържа вратовръзката. Заставах пред огледалото. Виждах лицето си, раменете си, а зад тях стената зад гърба си — една най-обикновена гола стена, по средата на която имаше врата. Привършвах с вратовръзката, когато забелязах вратата да се отваря. Не знам защо, но не се обърнах. Мисля, че би било съвсем естествено, но все пак не го направих. Просто гледах как вратата бавно се открехва. Когато се отвори напълно, видях стаята зад нея. Представляваше спалня — по-голяма от моята — с два кревата. И изведнъж дъхът ми секна.

На ръба на едното легло седеше момиче, а около шията му бяха обвити ръце на мъж. Той бавно я повалише назад и в същото време стискаше гърлото ѝ така, че момичето започваше да се задушава. Не беше възможно да греша. Това, което ставаше пред очите ми, бе съвсем ясно — убийство.

Добре виждах лицето на момичето, златистите ѝ коси, болезнения страх, изписан на красивото ѝ лице, което бавно се наливаше с кръв. От мъжа виждах само гърба, ръцете и един белег, който минаваше през лявата страна на лицето и стигаше до врата.

Като сега го разказвам, ми е необходимо известно време, но в действителност бяха минали секунда-две, през които гледах като втрещен. После се обърнах, за да се притека на помощ...

Но на стената зад мен, тази, която се отразяваше в огледалото, имаше само един викториански махагонов гардероб. Ни следа от отворена врата или сцена на насилие. Отново се извърнах към огледалото. В него се отразяваше единствено гардеробът...

Прекарах ръце през очите си. После скочих към другия край на стаята и се опитах да избутам гардероба, но в този момент Нийл влезе през вратата откъм коридора и ме попита какво, по дяволите, се опитвам да направя.

Трябва да си е помислил, че съм се смахнал, когато се обърнах към него и поисках да разбере дали зад гардероба има врата. Той каза да — имало врата и тя водела в съседната стая. Попитах го кой живее там и той отвърна, че там били настанено някакво семейство Олдъм — майор Олдъм и съпругата му. Попитах да разбере дали мисис Олдъм е с руса коса и когато той сухо отговори, че била тъмнокоса, започнах да усещам, че вероятно вече ставам смешен. Овладях се, дадох някакво мъгляво обяснение и заедно слязохме долу. Рекох си, че може би съм

получил някаква халюцинация и се засрамах от глупавото положение, в което бях изпаднал. И тогава... тогава Нийл каза:

— Това е сестра ми Силвия — и пред себе си видях прекрасното лице на момичето, което онзи мъж душеше... а после ми представиха и нейния годеник — висок, тъмнокос и с белег на лявата страна на лицето.

Е, това е. Хайде сега помислете и кажете какво бихте направили вие на мое място. Пред мен стоеше момичето... същото момиче и същият мъж, когото видях да я души, а само след месец те щяха да се оженят... Беше ли това някакво пророческо видение за бъдещето? Дали Силвия и съпругът ѝ щяха след време да дойдат тук, да се настанят в тази стая (най-хубавата свободна стая) и дали сцената, на която бях станал свидетел, нямаше да се превърне в зловеща реалност?

Какво трябваше да сторя? Можех ли въобще да направя нещо? Щеше ли някой — Нийл или самото момиче — да ми повярват? Отново и отново премислях всичко това през седмицата през която бях там. Да проговоря или да мълча? А освен това, се бе появило и друго усложнение — влюбих се в Силвия Карслейк от пръв поглед... желях я повече от всичко на света, а това някак си ми връзваше ръцете.

От друга страна, ако продължавах да мълча, Силвия щеше да се омъжи за Чарлз Кроули и той щеше да я убие...

И така, в деня преди да си замина, аз ѝ разказах всичко. Заявих, че очаквам тя да ме вземе за смахнат, но тържествено се заклек, че ѝ предавам нещата такива, каквито ги видях и знам, че след като тя е решила да се омъжи за Кроули, аз съм длъжен да ѝ разкажа моето странно преживяване.

Тя ме изслуша, без да ме прекъсва. В очите ѝ имаше нещо, което не разбирах. Въобще не изглеждаше ядосана. Когато свърших, тя сериозно ми благодари. А аз не спирах да повтарям като малоумен:

— Видях го. Наистина видях всичко това.

А тя ми каза:

— Сигурно е така, щом ми го казвате. Вярвам ви.

Накрая аз си заминах, без да съм наясно дали съм постъпил правилно или съм се държал като глупак, но седмица по-късно Силвия развали годежа си с Чарлз Кроули. После започна войната и нямаше време да се мисли за такива неща. Веднъж или два пъти, докато бях в

отпуск, случайно срещнах Силвия, но се стараех да я избягвам, доколкото бе възможно.

Обичах я и я желаех повече от всякога, но някак си усещах, че не би било почтено да се срещам с нея. Заради мен тя бе развалила годежа си с Кроули и си казвах, че бих могъл да оправдая това свое деяние само като демонстрирам абсолютно безразличие.

Сетне, в хиляда деветстотин и шестнадесета година, Нийл бе убит и на мен се падна да разкажа на Силвия за последните му мигове. След тази случка отношенията ни не можеха да останат същите. Силвия обожаваше Нийл, а той беше най-добрият ми приятел. Тя бе красива, възхитително красива в скръбта си. Успях да си наложа да мълча и отново заминах на фронта, молейки се някой куршум да сложи край на жалкото ми съществуване. Животът без Силвия ми се виждаше безсмислен.

Но не ми било писано да умра от куршум. Един ме беше одраскал под дясното ухо, а друг бе спрял от табакерата в джоба ми, но и в двата случая се отървах невредим. Чарлз Кроули бе убит по време на акция в началото на хиляда деветстотин и осемнадесета година.

Това някак промени нещата. Прибрах се у дома през есента на същата година, точно преди деня на сключване на Примирието. Отидох право при Силвия и ѝ заявих, че я обичам. Не таях надежда, че веднага ще отвърне на чувствата ми и щях да си изгубя ума от щастие, когато тя ме попита защо не съм ѝ казал по-рано. Измънках нещо за Кроули и тя отвърна:

— Защо мислите, че скъсах с него? — И после ми разказа, че се била влюбила в мен също както и аз в нея — в мига, в който ме видяла.

Споделих своето мъчителното подозрение, че е развалила годежа си заради историята, която ѝ бях разказал, а тя се засмя снизходително и добави, че ако човек наистина обича друг, той не би се уплашил от подобно нещо. Отново се върнахме към онова мое видение и решихме, че е било странно, но нищо повече.

За времето след това няма какво толкова да се разказва. Аз и Силвия се оженихме и бяхме много щастливи. Но сега, когато тя вече бе моя, разбрах, че не съм идеалният съпруг. Обичах я всеотдайно, но бях ревнив. Испитвах глупава ревност дори ако само се усмихнеше на някого. В началото ѝ бе забавно, мисля, че дори донякъде ѝ харесваше. Поне ѝ доказваше колко много съм привързан към нея. Що се отнася

до мен, аз съзнавах, че без съмнение това мое поведение бе не само глупаво, но то заплашва спокойствието и щастието на съвместния ни живот. Знаех това, но не можех да се променя. Всеки път, когато Силвия получи писмо и не ми го показваше, се чудех от кого е. Ако се усмихнеше или се заговореше с някой мъж, ставах мрачен и подозрителен.

В началото, както казах, на Силвия ѝ бе забавно. Възприемаше всичко като шега. След време обаче не намираще шегата за толкова забавна, а на края въобще не гледаше на това като на шега... И постепенно започна да се отдръпва от мен. Не в буквалния смисъл, но вече не споделяше съкровените си мисли с мен. Дори нямах представа за какво си мисли. Беше мила, но... тъжна и като че ли някак отчуждена. Малко по малко започнах да разбирам, че вече не ме обича. Любовта ѝ бе умряла и аз бях главният виновник за това...

Следващата стъпка беше неизбежна. Усещах, че я очаквам, но че се боя от нея...

Тогава на сцената се появи Дерек Уейнрайт. Той имаше всичко, което на мен ми липсваше. Беше умен, духовит и красив. Принуден съм още да призная, че бе наистина изключително свестен човек. Щом го видях, си казах: „Точно мъж като за Силвия...“

Тя се бореше против това. Виждах, че не ѝ е лесно, но въобще не ѝ помогнах. Не можех. Бях се окопал в моя мрачен, враждебен вътрешен свят. Страдах жестоко и не можех да направя нищичко, за да се избавя от това си състояние. Не ѝ помогнах, а напротив, влоших нещата. Един ден излях цялата си жлъч върху нея, започнах да я ругая яростно и безпричинно. Бях подивял от ревност и безсилие. Наговорих ѝ жестоки, неверни неща и докато ѝ ги казвах, съзнавах колко жестоки и неверни са те, но в същото време изпитвах дива наслада от това. Спомням си, че Силвия се изчерви и се сви, търпението ѝ се бе изчерпало. Помня още как тя каза: „Това повече не може да продължава...“

Когато вечерта се прибрах, къщата беше празна... празна! Имаше бележка, написана в съвсем традиционен стил. В нея тя пишеше, че ме напуска завинаги. Отивала за ден-два в Баджуърти, а след това при единствения човек, който я обичал и имал нужда от нея. Трябвало да приема, че това е краят.

Мисля, че до този момент сам не вярвах на своите подозрения. Но това потвърждение на най-лошите ми страхове черно на бяло ме влуди. Тръгнах след нея към Баджуърти с максималната скорост, която колата ми позволяваше.

Спомням си, че тя точно се бе преоблякла за вечеря, когато нахлух в стаята ѝ. Още виждам лицето ѝ — сепнато, красиво... уплашено. Казах ѝ:

— Никой, освен мен няма право да те притежава. Никой! — И хванах шията ѝ. Стиснах и започнах да я повалям назад.

Изведнъж съзрях отражението ни в огледалото — Силвия, която се задущаваше в ръцете ми и белегът на бузата ми под дясното ухо, където куршумът ме бе одраскал.

Не, не я убих. Това внезапно разкритие ме парализира, разхлаби хватката и пузнах тялото ѝ да се свлече на пода. След това се разридах, а тя започна да ме успокоява... Да, тя ме успокояваше.

Разказах ѝ всичко, а тя ми призна, че под „единствения човек, който ме обича и има нужда от мен“ имала предвид своя брат Алън. Тази нощ всеки от нас прозря в душата на другия и мисля, че от този момент нататък нищо не би могло да ни раздели.

Ужасно е да се живее с мисълта, че само поради Божието благоволение и видението в едно огледало аз не станах убиец... Но едно нещо наистина умря тази нощ — дяволът на ревността, който ме бе обсебил така за дълго.

Ала понякога си мисля — да предположим, че не бях направил онази съдбоносна грешка — белег на лявата буза, когато той всъщност е бил на дясната, защото образът в огледалото е обърнат... щях ли да бъда толкова сигурен, че този мъж е Чарлз Кроули? Щях ли да предупредя Силвия? За мен ли щеше да е омъжена тя сега, или за него?

А дали миналото и бъдещето не са едно и също нещо?

Аз съм обикновен човек и нямам претенции да разбирам от тези неща, но видях, каквото видях и именно заради това Силвия и аз ще бъдем заедно „докато смъртта ни раздели“, както се казва в старата притча. А може би и след това...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.